

За наукові КАДРИ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 35 (658).
СЕРЕДА,
21
ГРУДНЯ
1960 року
Ціна 20 коп

Вчора в столиці нашої Батьківщини
Москві розпочала роботу шоста сесія
Верховної Ради Союзу РСР.

ГОЛОСУЮТЬ ВИБОРЦІ

Стрілки годинника показували без чверті шість, коли біля входу до виборчої дільниці № 55, що розмістилася в головному корпусі університету, зібралася перша група виборців. Вони прийшли віддати свої голоси за кандидатів у народні судді.

Знайомимось з деякими з них. Літня жінка з привітним, добрим обличчям коротко розповіла про себе:

— **Леонова Ліда** Георгіївна, пенсіонерка. Раніше працювала фельдшеркою.

— **Шкуренко Євгеній**, бутафор оперного театру.

— **Шишко Євстаф** Іванович, 1893 року народження, колишній токарь, нині пенсіонер.

Один за одним виборці підходять до виборчих урн.

У залі все більше і більше людей. Приходять студенти університету, домогосподарки, велика група учнів технічного училища № 2, робітники, викладачі вузів.

Ось вниз по сходах поспішає середніх років людина. На ній — кашкет пілота. Знайомимось. Це командир повітряного корабля **Петро Семенович Пантелеєв**. Прямо з виборчої дільниці він поспішає на аеродром. О 8 год. 15 хв. **Петро Семенович** вилітає до Ростова.

Серед виборців зустрічаємо й тих, хто сьогодні вперше в житті дістав право віддати свій голос за народних обранців. Це студентка першого курсу механіко-математичного факультету **Лариса Хоружей** та студентка III курсу хімічного факультету **Катерина Коломієв**. Святковий день 18 грудня для обох дівчат став майже днем народження, якщо не рахувати 1—2 днів. І **Лариса**, і **Катя** народилися в грудні. Лише за день до виборів вони відсвяткували своє повноліття.

Деякі з виборців охоче відгукнулися на прохання сказати декілька слів для нашої газети. Ось що сказав **Яків Львович Вайсфельд**, 1902 року народження, колишній викладач будівельного училища, нині пенсіонер.

— Пам'ятаєте, як вигукнув **Чацький** у **Грибодова**: «А судьи кто?». Хоч мова йшла і не про справжніх суддів, але і про них чесній людині можна було б говорити з таким же боєм. А ми тепер на питання: «Хто судді?», — можемо відповісти: «Заслужені люди. Наші обранці. Слуги народу».

Своє враження висловив і **Микола Єгорович Олійников**, 1925 року народження, вчитель історії середньої школи.

— Моя професія мирна. Під час Великої Вітчизняної війни я втратив зір. Я знаю, що таке війна. Тому сьогодні я голосую за мир.

До 12 годин дня на виборчій дільниці проголосувало 1495 виборців від загального числа — 1904.

ПРОСИМО ПОДЯКУВАТИ

Від імені мешканців квартири № 20, будинку № 5 по Садовій вулиці, я хочу висловити подяку працівникам агітпункту № 11 при Одеському державному університеті за змістовні і цікаві бесіди для виборців.

Д. Л. КОЖЕВНИКОВА

ДОПОМОГЛА СТАРША

Дуже важливою була для нас допомога **Ганни Олександрівни Дзис-Райко**, нашої «старшої».

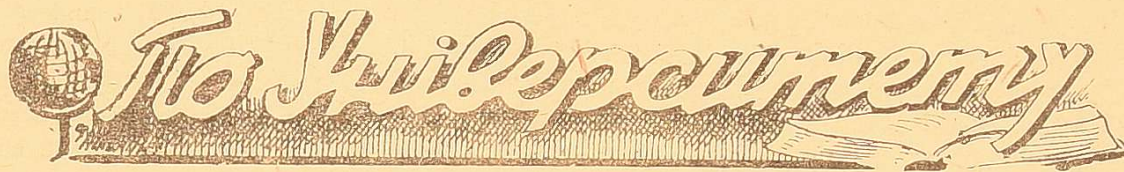
Вона пояснила нам завдання, які стоять перед нами, потім ми пішли на дільницю, познайомилися з виборцями. Як працювати з ними, на які теми говорити, — всьому нас вчила **Ганна Олександрівна**. Ми дуже вдячні їй.

**Р. ШАПОВАЛОВА,
О. ЛИПОВЧЕНКО.**

ЛІДІЯ ДМИТРІВНА, АГІТАТОР

Виборці знають: приходить їх агітатор, **Лідія Дмитрівна** Подакіна — треба кидати всі домашні справи і влаштуватися зручніше: їх чекає цікава бесіда, невимушена розмова. Багато енергії вкладає **Лідія Дмитрівна** у свою роботу. Вона провела з своїми виборцями декілька бесід — «Про нашу виборчу систему», «Два світи — дві системи», «Про міжнародне становище». А коли виборець **Є. Сахарова** захворіла і не змогла прийти в агітпункт на чергову лекцію — «Про політ людини в космос», — **Лідія Дмитрівна**, ретельно підготувавшись, сама провела бесіду на цю тему. Декілька чоловік, що були присутні під час бесіди, гаряче дякували **Лідії Дмитрівні** за виявлену увагу.

М. КОВАЛЕНКО.

ПЕРША ПРОБА СИЛ

Наближається дуже відповідальна пора в нашому житті — перша екзаменаційна сесія, перша серйозна проба сил. Що й говорити, дуже хвилюються студенти нашого курсу, як, напевно, хвилювався і кожний студент перед першою сесією. Тим більше, що й екзамен не з легких — все зв'язане з стародавнім часом, як то кажуть, пахне «архаїчним пилом».

Багато ще нового, незвичайного для нас в методах роботи, але всім зрозуміло, що треба багато і сумлінно працювати.

Студенти нашого курсу з перших же днів навчання показали себе працьовитими і наполегливими. Кожного дня в кабінетах можна спостерігати, як першокурсники старанно опрацьовують матеріал. Нелегко дається навчання людям, що вже декілька років не сиділи за партою.

Ось староста групи **М. Ізвек**. П'ятнадцять років відділяють його від шкільної партії. Багато років прослужив він у Радянському Флоті і демобілізувався у званні старшого лейтенанта. Багато з ви-

вченого в школі забулось. Але завдяки своїй працьовитості, він завжди добре підготовлений і змістовно виступає на семінарських заняттях.

П'ять років трудового стажу — з них три роки служби в рядах Радянської Армії — має і **Кім Савицький**. Він знаходить час і для роботи в комітеті комсомолу і для сумлінної підготовки до екзаменів.

Кілька років працювала **Інна Стеблюк**. Вона була передовиком на підприємстві, а зараз така ж сумлінна і у навчанні.

Серед кращих можна назвати також **М. Скрипника**, **Т. Васько**, **К. Ракулєнко**, **В. Ліщука** та інших. Вони заздалегідь розпочали серйозну підготовку до екзаменів.

Добре працюють і всі інші студенти нашого курсу.

Хочеться побажати своїм товаришам хороших успіхів у зимовій екзаменаційній сесії.

Г. МОРОЗ,
студент I курсу
історичного факультету.

ГОТУВАВСЯ ДО СЕМІНАРІВ— ГОТОВИЙ ДО ЗАЛІКІВ

Коли до зимової сесії залишається який-небудь тиждень, студентами оволодіває передзалікова гарячка. Особливо першокурсниками.

Нашвидкоруч перегортаються конспекти лекцій; страхаючими грамами виростає на столах рекомендована література. В безплідних спробах запам'ятати студент інколи встигає прочитати в останні два-три дні розділи підручника, розраховані на весь семестр.

І в результаті студент, можливо потенційний відмінник, одержує вимушену трієчку або чуже: «Зайдіть пізніше: ви не готові».

Що ж робити, щоб не почувти цих слів?

Небагато: протягом семестру добре готуватися до семінарів. Зараз, коли почалась залікова сесія, істина ця підтверджується найяскравіше. Саме тому і варто ще раз поговорити про неї, щоб потім «не забулося», не стерлося в пам'яті.

Наші викладачі роблять все, що від них залежить, щоб практичні заняття принесли студентам максимум користі.

Так, наприклад, старший викладач політичної економії **М. Я. Фіногін** за проханням студентів-першокурсників вечірнього відділу юридичного факультету пішов навіть на те, щоб змінити день практичних занять, давши студентам можливість готуватися до них більш продуктивно.

Семінари у нас проходять активно і цікаво. Є цілий ряд товаришів, які завжди готові виступити на семінарі, взяти участь в обговоренні.

Нам здається, що тт. **Вахрамєєв**, **Горний**, **Голодецький**, **Городилов**, **Курашев**, **Джамбалов**, **Рамазан**, **Яновська** та деякі інші мають всі підстави не хвилюватися під час заліків.

Але хотілося б, щоб коло «активістів семінарських занять» розширилося. Декому для цього треба побороти лінощі, а декому — непотрібну соромливість.

І. КОЛІСНИЧЕНКО,
студентка I курсу
вечірнього відділу
юридичного факультету.

Політінформації на філологічному

Нещодавно на парткомі філологічний факультет звітував про агітаційно-масову роботу. На адресу факультету було зроблено ряд серйозних зауважень, головне з яких — формалізм у проведенні політінформацій.

На факультеті 37 груп. В усіх групах регулярно відбуваються політінформації, але якість їх не однакова. Це, очевидно, залежить від комсомольського вогнику в групі і від самого агітатора. Де група та агітатор готуються до політінформацій, там вони проходять жваво, є бажаними. Де цього немає, там живе формалізм.

Добре проходять політінформації в групах I українського (комсорг **О. Костенко**, агітпроп **Р. Загоруйко**, агітатори **Л. С. Терешко**, **Н. А. Москаленко**). Студенти живо відгукуються на всі події в житті нашої країни, факультету, групи. Обговорюючи таке питання, як «Труд — насущна потреба життя», вони взяли на себе зобов'язання боротися за звання кращої групи факультету, університету.

Цікаві політінформації в групах II російського (комсорг **З. Шевєрнова**, агітпроп **М. Запорожєв**, агітатори **Л. В. Берловська**, **Є. В. Владимірова**), в I групі III російського (агітпроп **В. Нестєрова**, агітатор **Г. М. Міжєвська**), в I групі IV російського (комсорг **Л. Дерганова**, агітатор **І. І. Цукерман**) та в ряді інших груп.

Великим недоліком у проведенні політінформацій є те, що до них готуються не всі студенти, а лише окремі доповідачі. В разі неявки доповідача на політінформацію вона майже зривається.

На факультеті є випадки, коли політінформації в групах не відбуваються, переносяться на інший день. Вина тут повністю падає на комсомольське бюро курсу, яке не керує цією роботою. Так, в цьому семестрі політінформації проводились за графіком в I групі III курсу українського відділу (комсорг **Л. Бабич**, агітпроп **О. Панченко**, агітатор **Н. Б. Кузякіна**). В 3 групі (групорг **Л. Усата**, агітатор **М. Г. Устенко**) вони двічі переносились через невідповідність студентів.

Партбюро факультету разом з комсомольським і профспілковим бюро зараз вивчають досвід проведення політінформацій. Має відбутися нарада агітаторів та агітпропів з питань обміну досвідом роботи в групах.

Г. Ф. ПЕЛЕХ

ДО ПІДСУМКІВ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ НАРАДИ

Радянські вчені успішно розвивають природознавство і ведуть боротьбу з усякого роду антинауковими ідеалістичними течіями у філософії, біології, фізиці, хімії та в інших галузях науки.

У тісному творчому єднанні, як і заповідав великий Ленін, філософи та природознавці успішно розробляють питання дальшого розвитку науки.

Філософським питанням в сучасній біології була присвячена республіканська нарада, яка відбувалася в Києві 22—24 листопада. В роботі наради брали участь вчені—філософи та біологи, працівники вищих навчальних закладів та науково-дослідних установ України, ВАСГНІЛ, Інституту філософії АН СРСР, інститутів Академії Наук ряду союзних республік.

В роботі наради взяли участь і наукові працівники біологічного факультету нашого університету—професор А. І. Воробйов, доценти П. І. Дмитрашко та І. М. Сагайдак і автор цієї статті.

З доповідями на нараді виступили визначні радянські вчені—член-кореспондент АН УРСР Д. Ф. Острянин, академіки М. Ф. Чулий, Р. В. Кавецький, А. П. Маркевич, П. А. Власюк, доцент В. С. Готт, професор Костюкова та інші.

На нараді розгорнулася велика дискусія, учасники якої піддали серйозній критиці антинаукові ідеалістичні течії в сучасній біології. В дебатах взяли участь доценти Сагайдак і Дмитрашко та автор статті, піднявши важливі методологічні питання сучасної біологічної науки.

Після наради була організована координаційна комісія з проблеми «Діалектичний матеріалізм та природознавство». Комісія визначила першочергові завдання у спільній роботі філософів та біологів. Нарада і комісія звернули серйозну увагу на проведення спеціальних досліджень в різноманітних галузях природознавства і на роботу методологічних семінарів в науково-дослідних інститутах та вищих учбових закладах.

На біологічному факультеті нашого університету систематично працював методологічний семінар і вивчалися актуальні питання сучасної біології, філософське матеріалістичне значення праць класиків біології, питання боротьби з буржуазною ідеологією та ревізіонізмом. Проте в роботі нашого методологічного семінару та в науковій роботі є ще серйозні недоліки. Досі ще філософські питання біології рідко обговорюються на наукових конференціях, мало публікується статей з філософських питань біології. В тематичних планах біологічного факультету методологічна робота відбита недостатньо.

Нам необхідно переглянути тематику методологічного семінару, керуючись рішеннями всесоюзної та республіканської нарад з філософських питань біології, включити до плану наукової роботи на 1961—1962 роки теми з філософських питань біології у тісному зв'язку з науковими дослідженнями кафедр, видати збірник з деяких філософських питань біології.

Член-кореспондент АН УРСР
професор В. ТУЛЬЧИНСЬКА.

З ІМ'ЯМ

ЛЕНІНА

*Умри, но стой! Назад ни шагу:
Ты эту землю не отдашь.
Здесь ценят стойкость*

и отвагу,

*Здесь штык нужней,
чем карандаш.*

Це був 1926 рік. Народи нашої країни відзначали другу річницю з дня смерті великого Леніна. В клубі будівельників перед багатолюдною аудиторією на трибуні стояв дев'ятирічний хлопчик Гриша Гітін. З винятковою увагою слухали дорослі і діти жовтень в білій сорочці. Тема його виступу була: «Ленін і діти».

Жовтень стало піонером, піонер—комсомольцем. Вчився Григорій в середній школі, потім у фабзавучі, став токарем на заводі імені Січневого повстання. І вже на всіх цих ранніх етапах життя домінуючим було оволодіння політичними знаннями, великою ленінською наукою. Тут, в заводському гуртку, остаточно визначились його наукові інтереси.

З лутівською-рекомедацією великого робітничого колективу Григорій прийшов у 1933 році на історичний факультет нашого університету. Ставши студентом-відмінником, він продовжував очолювати історичний гурток на рідному заводі.

Навчання Григорій поєднував з серйозною, вдумливою науковою роботою, часто публікував статті в обласній і університетській пресі, був співробітником комсомольської газети «Молода гвардія».

Після закінчення університету

Григорій Гітін був направлений на роботу до Одеського обласного архіву, в фондах якого йому вдалося виявити багато цікавих матеріалів про поширення ленінських праць, про публікацію статей В. І. Леніна в місцевих газетах.

В 1939 році Г. Гітін був прийнятий до аспірантури Московського державного університету, на кафедру нової історії. Наукову роботу він поєднував з великою громадською діяльністю в Краснопресненському районі столиці. В цей період він публікує ряд статей в центральних журналах, виступає з спеціальним циклом лекцій, присвячених В. І. Леніну, в Рязані та інших містах.

В 1941 році Гітін був направлений на роботу в Інститут Маркса-Енгельса-Леніна (ІМЕЛ) при ЦК КПРС. Тепер, нарешті, повинна була здійснитися його заповітна мрія. Він міг працювати над документальними матеріалами великої ленінської спадщини, до яких поривався все своє свідоме життя...

Але грянула одна з найжахливіших війн в історії людства, і в складі університетської кафедри нової історії, яка добровільно пішла захищати підступи до Москви, одним з перших був Григорій Гітін.

Гітін став командиром вогневого взводу. Він вражав кадрових артилеристів своїм вмінням швидко і точно готувати вихідні дані для стрільби по противнику, здатністю вижимати з техніки все, що вона може дати. В ті дні в червоноармійській пресі повідомлялось про подвиг Гітіна, який замінив вбитого командира батареї, про те, як він врятував гармату і бив з неї по ворогу прямою наводкою...

Під час одного з проривів фашистських танків Гітін був тяжко поранений в обидві ноги на території, зайнятій фашистами. Його підібрав селянин Єрохов (пізніше розстріляний окупантами за зв'язок з партизанами) з села Семеново на Смоленщині. Зусиллями патріотів Гітін був викуваний і, познайомившись з командиром Червоної Армії Федором Даниловичем Гнезділовим (теж тяжко пораненим), став допомагати йому у створенні партизанського загону.

Скоро загін розрісся в могутній партизанський полк, який наводив жах на ворогів. Там, де проходив полк, негайно відновлювалася Радянська влада. Полк увійшов в історію під назвою «ФД» (за ініціалами його організатора Ф. Д. Гнезділова). Згодом він одержав назву Окремого партизанського полку імені 24-х роковин РСЧА. Гітін був інструктором політвідділу і старшим військовим перекладачем.

З усією повнотою розгорнувся організаторський талант Гітіна. Він встигав приймати по радіо зведення інформбюро, записував і передруковував їх на машинці. Вони тут же розповсюджувались не тільки в ротах і батальйонах, але й серед багатотисячного населення партизанського краю, до якого входили Дорогобузький, Єльїнський, Глінковський, Знаменський, Виходський та інші райони. (Див. «Смоленск. Справочник-

РОЗПОВІДІ ПРО НАШИХ ВИПУСКНИКІВ

путеводитель», Смоленск, 1957, стор. 35). Селяни, здалеку побачивши Гітіна, радісно вигукнули: «Ось іде Григорій, він повідомить нам новини!».

Досконало володіючи німецькою мовою, Гітін перекладав все захоплене листування, літературу, накази фашистського командування. На підставі всіх цих матеріалів він складав політичні огляди і листівки, які користувались великим успіхом у бійців і населення. Часто доводилось йому вести переговори про капітуляцію обложених гарнізонів противника. Легендарна смоленська партизанка-розвідниця, нині депутат Верховної Ради СРСР Зоя Дмитрівна Шведова згадує, з якою великою майстерністю, швидко й чітко Григорій готував вихідні дані для артилеристів. При чому робив він це, звичайно, в години перепочинку від основної роботи.

Встановлено, що для статті «Слава радянським партизанам», опублікованої в газеті «Правда» 2 вересня 1942 р., матеріали готував Гітін, переславши їх потім на «Велику землю». Стаття ця закінчувалась палким закликком: «Нехай кожен крок по нашій землі несе гітлерівцям смерть, нехай за кожним кушем їх чекає куля, нехай в кожній хаті їх чекає граната».

В Смоленському музеї збереглися документи, що свідчать про героїчну боротьбу і загибель Григорія Гітіна. Є декілька листів, направлених ним з партизанського краю матері, сестрі, друзям. В одному з них, датованому 3 травня 1942 року, він пише: «З німців лиха спала. Це вже обкубані ворони... Знищити фашистів—ось єдина міра життя сьогодні. Таке веління історії». А ось передсмертні рядки: «Заради нашого народу варто навіть життя віддати без зітхань...».

Григорій Гітін був одним з складачів відомої присяги смоленських партизанів: «...За спалені міста і села, за смерть дітей наших, за катування, насильство і знущання над моїм народом я присягаюся мстити ворогу жорстоко, нещадно і невпинно... Я клянусь, що скоріше помру в запеклому бою з ворогом, чим віддам себе, свою сім'ю і весь радянський народ в рабство підступному фашизму...» (В. С. Орлов, Д. В. Чернобаев «Ельня», Смоленск, 1955, стор. 94).

Цієї партизанської клятви він додержав з честю.

Листи колишнього командира і комісара полку, а також інших соратників Григорія Гітіна по зброї, адресовані його рідним пройняті великою любов'ю до цієї людини, безстрашного воїна, прекрасного товариша, невтомного, талановитого пропагандиста безсмертних ленінських ідей.

Широко відома на Смоленщині партизанка Анна Значкова пише, що Григорій «навіть в той страшний час був завжди ніжний і добрий до товаришів і ласкавий до моєї 8-річної дочки, якій завжди знаходив час розповідати захоплюючі казки і наспівувати свою любиму пісеньку «Вперед, зорі назустріч». Він був у нас наймолодший, але ми його вважали дуже мудрим, і всі глибоко поважали.

(Закінчення на 4 стор.)

ІНСТИТУТ РОЗВІДНИКІВ МАЙБУТНЬОГО

Серед тих, хто заповнював велику хімічну аудиторію, були 18-річні юнаки і сиві відставники, літні жінки і молоді дівчата. Багато хто прийшов сюди просто з роботи—з цехів, установ, суден. Це були слухачі громадського інституту правових знань.

Цього навчального закладу немає в довідниках, у нього немає свого будинку, штатів, і бюджет не асигнує жодної копійки на його утримання. І все ж він існує. Його створення—одна з чудових ознак нашого часу, часу все більш широкого впливу громадськості на всі сторони життя.

Величезна роль громадськості у справі зміцнення соціалістичного правопорядку. Створені за закликом партії, народні дружини стали однією з основних форм боротьби за соціалістичну законність. Їх рух дедалі шириться і набирає все більшої сили. Лише в Одеській області діє 1162 народні дружини, які нараховують понад 4 тисячі чоловік. Дружинники користуються заслуженою любов'ю і підтримкою народу. На їх рахунок багато славних справ, вони стали грозою для хуліганів, спекулянтів, дармовисів. Діючи, головним чином, методами переконання, вони всією своєю діяльністю допомагають комуністичному вихованню людей, вони є активними борцями за комуністичний труд і побут.

Всі одесити знають ім'я Діни

Ліхвінцевої, дружинниці, офіціантки санаторію ім. Крупської. Ця скромна дівчина зробила справжній подвиг. На 12—13 станціях Чорноморського шляху були випадки бандитських нападів на перехожих. За способом здійснення було видно, що це справа рук одного й того ж злочинця. Але схопити його не вдалося. Діна вирішила викликати на себе напад, щоб допомогти затримати злочинця. Три ночі вона чергувала в найглухішому районі, одягнена в дорожню чорну шубу. На четверту ніч злочинець був затриманий дружинниками.

Народні дружинники—це люди нашого комуністичного завтра, справжні розвідники майбутнього.

Великим авторитетом в народі користуються товариські суди. Використовуючи величезну силу громадського впливу, вони ведуть боротьбу з хуліганіями та трутнями, сутягами та спекулянтами, виховують людей в дусі комуністичного співжиття.

Але практика показала, що одного бажання і гарячого серця недостатньо. В роботі дружин та товариських судів траплялися прикрі помилки, вони відчували труднощі через відсутність необхідних знань та досвіду.

І за рішенням міськкому КПУ при юридичному факультеті університету було створено Громадський інститут правових знань з дво-

ма факультетами—організації та діяльності народних дружин і організації та діяльності товариських судів. При інституті є громадський лекторій по пропаганді радянського законодавства. До читання лекцій та проведення семінарських занять залучено керівних партійних та радянських працівників, викладачів юридичного факультету, найбільш кваліфікованих працівників суду та прокуратури. Директором інституту затверджено декана юридичного факультету, кандидата юридичних наук Ю. С. Червоного.

Для розв'язання найбільш важливих питань методики викладання та учбового планування створено Раду інституту.

Слухачам обох факультетів читається курс основ теорії держави і права, громадянського права, кримінального права, трудового права, адміністративного права. Крім того, слухачам кожного з факультетів читаються лекції з дисциплін, що відповідають їх професіям.

Слухачі виявляють великий інтерес до занять. Досить сказати, що після однієї з лекцій з основ громадянського права лектор протягом 50 хвилин відповідав на питання з житлового законодавства.

Немає сумніву, що інститут надасть дійову допомогу дружинникам і членам товариських судів в їх складній і почесній роботі.

Л. РОЗЕНБЕРГ.

КОРЕСПОНДЕНТИ
ПОВІДОМЛЯЮТЬВУЗ ДЛЯ
ШКОЛИ

В руках заочника маленька брошура. На її титульній сторінці довга назва: «Критичні зауваження до підручника Медушевського і Тищенка «Українська мова», а трохи нижче — ім'я автора: колектив студентів IV курсу філологічного факультету ОДУ.

Заочник йде на урок. Він щойно ознайомився з зауваженнями своїх молодших колег і зрозумів: щоб урок був змістовним і творчим, потрібно критично використовувати підручник. Але одному вчителю з цим завданням справитись важко. Саме тут йому на допомогу прийшли студенти.

Корисне рішення прийняла в

цьому році кафедра української мови, запровадивши у всіх групах IV курсу спецсеминар по науковому комплектуванню підручника Медушевського і Тищенка «Українська мова». Зараз заняття з спецсеминару закінчились. Студенти зробили дуже цікаві спостереження над підручником і зібрали багато критичних матеріалів. Після обробки їх на кафедрі вони будуть відредаговані і видані окремою брошурою. Це буде добрий подарунок школі від вузу.

Так мовознавці перетворюють в дійсність закон про зміцнення зв'язку науки з життям.

И. СЛОВАК.

В ГОСТЯХ У ФІЛОЛОГІВ—
МИТЦІ

Декада українського мистецтва та літератури в Москві закінчилась. Представники української культури залишили гостинних москвичів і повернулись додому.

Декада закінчилась, але дух її продовжує жити. На заводах, фабриках, в колгоспах, у вузах — всюди учасники Декади звітують перед народом про свої успіхи і досягнення.

Нещодавно, 10 грудня, на філологічному факультеті відбулася зустріч з учасниками Декади Іваном Рядченком та народним артистом УРСР І. Твердохлібом.

Поет І. Рядченко розповів прохід Декади, про творчі плани, свої і одеських письменників. Він говорив про великий успіх україн-

ських митців в Москві, про захопленого московського глядача, про прийом на честь учасників Декади, влаштований М. С. Хрущовим в Кремлі.

За високу майстерність і заслуги в справі розвитку українського театру партія і уряд присвоїли Івану Йосиповичу Твердохлібу почесне звання народного артиста УРСР. З великим інтересом слухали філологи його розповідь про роль і шляхи радянського митця.

В кінці зустрічі філологи з задоволенням послушали нові вірші поета І. Рядченка і подивились чудову гру народного артиста УРСР І. Твердохліба.

И. КІТКА.

ПОДОРОЖ БЕЗ ПРИЄМНОСТІ
І НЕ БЕЗ МОРАЛІ

Плодом багатьох подорожей славнозвісних чеських мандрівників І. Зикмунта та М. Ганзелки були кілька томів книг.

Завдання нашої подорожі набагато менше, і тому ми обмежились короткою газетною статтею. Мова піде про порядок, про чистоту, про затишок.

Приємно, коли в домі чисто, ліжка акуратно застелені, коли на столі немає недоїдків яблук, пляшок з недопитим кефіром та карт. Коли підлога натерта і етажерка в порядку.

Читачі можуть заперечити: чи варто говорити про затишок, чистоту? Чи варто взагалі писати про це? Адже кожний, ледве навчившись ходити, чув вимогливий голбе мамі: «Малю, поклади іграшки на місце».

Ми також, признатися, дотримувались такої думки, поки не побували в чоловічому гуртожитку по вул. Островидова, 64.

«ЯКБИ ВИ ПРИЙШЛИ
ВЧОРА...»

Перед нами «дорослі діти»... Килимок має висіти на стіні, а лежить на ліжку. Скатертину? Не випрана. Верхні простирадла? Вони їх не застилають. Так вони самі пояснили нам безладдя в кімнаті.

Переконливо. Бідні хлопчики! Куди їм з їхньою «зайнятістю» випрати скатертину, прибрати на етажерках, натерти підлогу.

Кімната № 44 (староста О. Чабан). На столі — філіал універмагу: щітка, брудна попільничка з недокурками, немита банка, праска. Один з господарів кімнати зніяковіло каже: «От якби ви прийшли вчора...».

Кімната № 8 (староста П. Лютенко), кімната № 2 (староста В. Глушков). Тут не тільки затишку, тут навіть елементарної чистоти немає. На кожному ліжку — візитна картка хазяїна — його верхній одяг.

Заходимо до кімнати № 37 (староста С. Андронаті). Незастелені ліжка, зім'яті простирадла, на яких сидять задумані «мислителі» з товстими томами в руках. На столі і на тумбочках, власне, крім пилюки, нічого немає, зате підлога... О, підлога гідна цілої поеми! Вся в плямах, вона давно вже не бачила шітки, та й підмітають її через пень-колоду.

Багато мешканців цього гуртожитку, очевидно, чекають доброї феї, за помахом чарівної палички якої миттю всюди стане чисто і красиво. Але замість феї з'являється комендант гуртожитку та голова побутиради, лаються, дорікають, вимагають... Хоч не хоч, треба братися за віник. Що ж до серветок, завісок, стрічок — це вже не чоловіча справа.

25-та кімната (староста Ж. Гуцало). Її мешканці — Михайло Щуровський, Рудольф Арутюнов, Іван Мушта. Хлопці! — але як у них чисто і акуратно в кімнаті. Підлога блищить, ніде ані порожинки. І занавіски, і серветки, і стрічки є (до речі, куплені на свої гроші).

— Хе! — скажуть деякі. — Це ж кімната самого голови студпобутиради! Його сама посада зобов'язує кімнату в чистоті тримати.

Хай так. А що ви тоді скажете про кімнату № 40 (староста Володя Костюченко)? А про кімнату № 30 та № 16 (старости Петро Мельниченко та Юрій Ніколенко)?

Тут також завжди порядок. І ніколи від них не почуєш: «От якби ви прийшли вчора...» А чи не сьогодні має бути так, як «вчора»? Адже вигляд кімнати найкрасномовніше говорить про її хазяїв.

БУДІТЬ НАС РАНІШЕ

Ми йдемо по коридорі з головою студпобутиради Ванею Муштою. В коридорі, м'яко кажучи, не зовсім чисто. Де-не-де валяються папірці. Один в нас проводить пальцем по перилах. Пилюка!

— Взагалі у нас чисто, — каже Мушта, — але сьогодні...

І ось ми знову в 37-й кімнаті. Те ж безладдя, ті ж занурені в книги обличчя.

— Та ми ж прибравали!!! І потім ми не знали, що чергуємо сьогодні.

— Але я вам ще вчора передав ключі. І чергування вам здали, — намагається вплинути на сумління голова студпобутиради. Та де там! Вони все чисто забули. Забули, як ранком Мушта трічі стукав їм у двері, поки, нарешті, добудився, забули, що прокинулись аж о пів на восьму.

Звичайно, прибрати не встигли.

— Треба було розбудити раніше, — зробили вони зауваження Мушті, і, звичайно, не пішли на лекції (чергові ж!).

Прізвись своїх ці хлопці нам не сказали. Але ми побачили їх в книзі коменданта. Товариші хіміки, це ваші колеги: В. Брежнев, В. Івашенко, С. Андронаті.

ЧОГО НЕМА,
ТОГО НЕМА

Нарешті ми залишаємо останню кімнату. Ще раз дивимось на похмурі вікна і голі стіни. Ми не обмовились: стіни дійсно голі — ні портрета, ні картини. В коридорі їх також немає.

Звертаємося до коменданта.

— Чого нема, того нема, — розводить руками Петро Петрович Деркач.

Скільки вже говорили про це на зборах, писали доповідні записки до господарської частини! Просили дати гардини на вікна, серветки, скатерті, картини. Нарешті, домоглися килимків та скатертей. Але... скатерті виявились набагато коротшими за столи.

Коліс (за царя Гороха) у мешканців гуртожитку викликала захоплення радісна звістка: на засіданні профкому було прийняте рішення про будівництво в гуртожитку пральні. Надіялися, сподівалися, потім почали мріяти. Поступово мрія втрачала свою реальність і врешті лопнула, як мильний пупир. Немає пральні. Чого нема, того нема.

У своїх спогадах про О. М. Толстого Корній Чуковський говорить про дорогий рису Толстого, «його талант домовитості, уміння прикрасити свій дім, надати йому веселого і нарядного затишку».

Ця риса має бути притаманною кожному з нас.

Гуртожиток став твоїм другим домом. І від тебе, тільки від тебе залежить зробити цей дім затишним і красивим.

И. АНДЕРШ,
Ася ПЕРЕЙМЕР.

НОВИЙ КЛУБ

На філологічному факультеті організовано клуб етики та естетики. В цьому своєрідному клубі філологи (та й не тільки філологи) матимуть можливість познайомитися з творчістю багатьох російських та зарубіжних художників, мистецтвознавців та композиторів.

Перший вечір в клубі був присвячений останнім рокам життя геніального німецького композитора Вольфганга Амадея Моцарта. Організатори вечора хвилювалися. Їх легко зрозуміти: адже від цього вечора залежала дальша доля клубу.

З невеликим повідомленням про останні роки життя композитора та про «маленьку трагедію» О. С. Пушкіна «Моцарт і Сальєрі» виступила доцент Є. В. Владимірова.

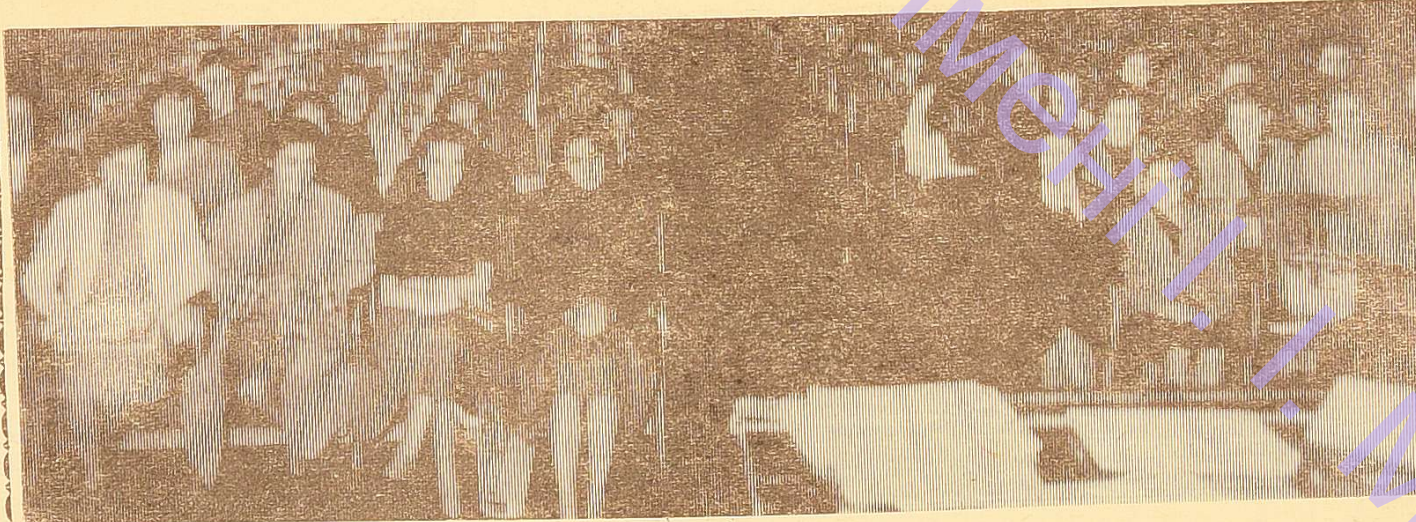
Натхненно прочитав трагедію студент IV курсу фізичного факультету Ю. Смулянський.

Викладач теорії музики И. М. Епштейн розповів про творчий шлях великого Моцарта, про вершину його творчості — «Реквієм». Затамувавши подих, слухали присутні у грамзапису що лебедину пісню композитора.

Вечір вийшов цікавий. Погано тільки, що організовували його самі лише педагоги — В. Ф. Руденко, Г. М. Міжєвська, Р. А. Верхолаз. Всі повідомлення робили також педагоги. Студенти були лише слухачами.

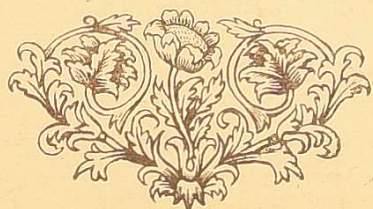
Клуб продовжуватиме роботу.

А. СЕМЕНОВА.

ГОТУЄТЬСЯ НОВОРІЧНИЙ КОНЦЕРТ

І хористи
і танцюристи
запевняють,
що він буде
дуже цікавим.
Послухаємо!
Подивимось!

РОЗПОВІДІ ПРО НАШИХ ВИПУСКНИКІВ

З ІМ'ЯМ ЛЕНІНА

(Закінчення. Початок на стор. 3)

Ми йшли по спаленій землі, зустрічаючи руїни і попіл на місці селищ, на долю нашу випало багато випробувань, але Григорій завжди був бадьорий, оптимістичний. Він боровся і жив з почуттям глибокого розуміння неминучості перемоги нашої справедливої справи, і цю віру він збуджував в серцях сотень людей. В серці кожного з нас він залишив незгладимий слід...»

Однією з хвилюючих деталей життя Гітіна в партизанському краї є те, що в найнестерпніших умовах він виривав хвилини, щоб продовжувати роботу над своєю монографією про Леніна.

Прошло багато років, і ось недавно пощастило знайти рукопис Григорія Гітіна обсягом в 500 з лишнім сторінок. Це фундаментальне дослідження про В. І. Леніна, його титанічну боротьбу за створення партії нового типу.

Робота ця, незважаючи на майже двадцятирічну давність, цілком зберегла свою актуальність і могла б бути видана з дуже невеликими редакційними виправленнями. Час би вже, до речі сказати, видати збірку «Наші знатні випускники». Тут вони зростали, мужніли, працювали. А час неможливо спливає, і багато що вже починає стиратися в пам'яті.

Пам'ять народу — найбільша нагорода загиблим і повчання живим. Григорій Гітін загинув в ту тяжку годину, коли ніхто нікому не салютував, і цілі підрозділи

вмирали, щоб дати Батьківщині годину перепочинку. Вони стояли біля початків великих перемог, і наш обов'язок увічнити їх славі імена.

Я згадую, в актовому залі нашого університету виступав старий більшовик Іван Григорович Леонов. Він розповідав, як всі за комсомольською мобілізацією бажали їхати на фронт проти білополюків. Сперечалися цілу ніч, і лише втручання райкому допомогло залишити потрібних в тилу. Я вдивлявся в аудиторію, яка напружено слухала, і думав: молода, чудова поросль — наші студенти. І якщо настане для нашої Батьківщини грізна година, ці юнаки і дівчата так же самовіддано боротимуться, зневажаючи смерть.

Людина з гарячим серцем і незламною волею, Григорій Гітін належить до тієї плеяди людей, якими наш університет буде завжди пишатися. З іменем Леніна він пройшов все своє коротке, але яскраве життя, і обірвалося воно в пору розквіту його творчих задумів на недописаних аркушах монографії про Ілліча.

Це наснажуючий приклад. Берігти і множити ці традиції — значить сприяти благородній справі виховання наших студентів в дусі полум'яного радянського патріотизму, в дусі вірності всеперемагаючій ленінській науці.

І мертві мають право голосу. Вони разом з нами сьогодні перепиняють шляхи війни.

Доцент Я. ШТЕРНШТЕЙН.

ПРО СПРАВИ ГРУНТОЗНАВЦІВ

В рішеннях ХХІ з'їзду КПРС та наступних пленумів ЦК КПРС особлива увага приділяється дальшому розвитку соціалістичного сільського господарства нашої країни на основі впровадження науковообґрунтованих систем ведення господарства, з врахуванням економічних умов та природних особливостей місцевості.

Однією з основних умов успішного виконання цього важливого народногосподарського завдання є вивчення і облік земельних ресурсів господарств і розробка на цій основі заходів по поліпшенню їх раціонального використання та підвищення їх продуктивності.

З цією метою, в порядку виконання госпдогвірних робіт, колектив співробітників лабораторії ґрунтознавства географічного факультету ось уже четвертий рік проводить дослідження ґрунтів у колгоспах та радгоспах ряду районів нашої області. За цей час досліджено ґрунти в 48 господарствах колгоспів та радгоспів на площі близько 300 тис. га.

Результатом досліджень є складення ґрунтових планів, картограм раціонального використання земель, ерозованих ґрунтів та агропромислових ґрунтів землекористування та розробка заходів по підвищенню продуктивності виявленої різноманітності земель.

Більшості господарств (32-м) матеріали досліджень вже передані і значною мірою вже запроваджені у виробництво.

Особливу увагу у своїх роботах

ми приділяємо проблемі підвищення плідності ґрунтів, обліку ерозованих ґрунтів, розробці ефективних заходів по боротьбі з ерозією та поліпшенню раціонального використання земель.

Запровадження у виробництво результатів досліджень вже дало значний ефект. Так, за даними досліджень в усіх господарствах створені нові проекти внутрішньогосподарського землевпорядкування, розроблено системи та схеми сівозмін, запропоновано ефективні заходи по поліпшенню обробки та використанню добрив з урахуванням особливостей ґрунтів та рельєфу місцевості тощо. З метою боротьби з ерозією ґрунтів площі малопродуктивних земель відведено під суцільне лісонасадження, відібрано ґрунти під багаторічні насадження (сади, виноградники) і т. д.

Закінчуючи обробку матеріалів досліджень окремих господарств, наш колектив починає роботи по складанню ґрунтових карт та спеціальних картограм чотирьох адміністративних районів області та розробку рекомендацій по підвищенню продуктивності земель та поліпшенню їх раціонального використання.

В міру виконання цих первинних робіт центр ваги дальших досліджень буде перенесено на вивчення агропромислових особливостей ерозованих земель нашої області та вживання заходів по охороні ґрунтів.

Ф. Г. СКАБ,
М. І. КРАКОВСЬКИЙ.

Нам пишуть

ДУМКИ ВГОЛОС

...Час летить надзвичайно швидко. Не встигли ще зжитися з думкою: ми — студенти, а вже виявилось, що, ледь ступивши на тернисту стежку студентського життя, одні з нас спіткнулися, інші вирвалися вперед, а ще деякі лиш роздивляються, за який камінець вхопитися, щоб почати штурм вершини.

Вперед виводить людину наполеглива праця. І тільки праця. Ми мали і маємо змогу переконатися в цьому.

Валя Золотарьов і Таня Соколова в школі не вивчали німецької мови. Їх товариші з 11-ї і 13-ї груп були в незрівнянно кращому становищі: всі вони вивчали німецьку мову найменше 6 років. Але

Народилася нова газета

Університетська стінна преса поповнилась ще одним постійним органом. На новоствореному механіко-математичному факультеті вийшов перший номер газети «Радянський математик».

В газеті надруковано 19 матеріалів. Добре, що половину з них написали викладачі. Із статтями виступили декан факультету М. І. Гаврилов, старший викладач І. Г. Лободзінська, член партбюро П. Й. Христиненко, доцент М. А. Мойсеев, старший інженер лабораторії обчислювальної математики С. О. Салодід. В статтях піднімаються конкретні питання навчального процесу і виховання на факультеті.

Цікаво написала про методичні заняття на IV курсі студентка Сухомлинова в статті «Вчимося педагогічної майстерності». Про новий гурток обчислювальної математики сповіщає у своїй замітці О. Корчевський. Дипломанти Л. Воропай та Н. Івашенко розповіли про педагогічне стажування.

Ці та інші статті багаті фактичним матеріалом, з інтересом читаються. Вони свідчать, що редколегія серйозно організовує матеріали для газети, друкує найцікавіші з них. З майстерністю досліджених газетарів зроблено рядки хроніки.

Проте деякі замітки написані наспіх, слабкі в стилістичному відношенні. Ось кілька прикладів. Не вдалі заголовки — «Хроніка в кілька рядків» (треба було взяти першу чи другу частину заголовка), «Перспективи спорту у нас». Печать штапу лежить на інших заголовках. Треба уникати фраз на зразок: «Недавно ми були удільтоворены уроком Улановского», «... у ряда студентов полученные стипендии находится под угрозой» тощо. Немає підпису в статті про спорт, хоч написана вона від першої особи.

Ще одне зауваження — газета невизначено оформлена художником (одним малюнок, некрасиві заголовки).

Треба сподіватись, що при широкій підтримці студентів і викладачів математичного факультету стіннівка «Радянський математик» стане однією з кращих в університеті.

А. ГЛУШАК.

зараз, через три місяці після початку занять, і Валя і Таня відповідають на практичних заняттях не гірше, а в деяких випадках і краще інших. Те ж саме і в групі, де вчиться Ксенія Боголюбська. Вона також не вивчала в школі французької мови, але тепер на практичних одержує п'ятірки.

Хто може сказати, скільки безсонних ночей провели ці вперті люди, щоб добитися таких успіхів?

Щиро переконаний: вони зобов'язують рівнятися по собі.

...Розмовляю з однією п'ятикурсницею. Жаліється вона: «Не знаю добре мови. Вірніше, погано знаю. Чому? Неправильно почала. Не так почала. На першому курсі не працювала, а там уже так і пішло: аби скласти екзамен». Думаю: навіщо вона це розповідає? Щоб пожаліти її? Чи щоб самому не вчинити так, як вона?

Не знаю її думок. Але помилок її не думаю повторяти. Раджу й іншим не робити цього.

...На одних наших зборах багато говорили про мовне оточення. Красиво говорили про те, що таке мовне оточення треба «влаштувати».

Треба-то треба, але погано, що балаканини більше, ніж діла. Як не дивно, але четверокурсники і п'ятикурсники менш за все намагаються розмовляти німецькою,

французькою чи англійською мовами. Пам'ятаю, сидимо ми в кабінеті німецької мови. Входить п'ятикурсник Альберт Галоцій і починає говорити з лаборанткою тільки по-російськи, хоча з нею рекомендується говорити по-німецькому.

...На третьому поверсі зібрання третьо- і першокурсники. Слово за словом, зачепили питання, чи можна говорити по-німецькому, коли поруч люди, що вивчають англійську мову. Володя Канцеев висловився рішуче:

— Не можна. Ні в якому разі. Це некультурно, неввічливо.

Я так не думаю. Мені здається, мало знати одну мову. Треба знати хоча б дві. А якщо так, то чому б мені не прислухатися до друга, що говорить по-англійськи? Хай я спершу не все розумітиму. Але з кожним днем розуміти буду більше. Домагатимусь того, щоб розуміти все. І вже звичайно не буду на друга ображатися. Навпаки.

Ми вчимося. Це тепер головне. І правила поведінки повинні розглядати в тому розумінні, чи допомагають вони нам у навчанні, чи ні. Допомагають — хороші правила. Ні — погані.

О. МУЖАЛОВСЬКИЙ,
студент I курсу
факультету іноземних мов.

XVII ГЕОГРАФІЧНА

2—3 грудня на географічному факультеті проходила VII наукова студентська конференція, присвячена Дню Радянської Конституції.

Конференція мала тематичний характер і була присвячена проблемі вивчення міст, економічній оцінці земель і краєзнавчим роботам в Причорноморському районі та Прикарпатті.

Найбільш цікавими і змістовними були доповіді студентів Т. Закревської (V курс), О. Полоси, В. Чухрія (IV курс), О. Лушчука та І. Ковальова (III курс). Важливо, що на конференцію подали до-

повіді також студенти вечірнього відділу Мамутказіна (II курс) та Філімонова (III курс).

Доповіді гостей — студента Латвійського університету Прендітіса Алдуса, студентки Львівського університету Ч. Кузив, студента Одеського інституту інженерів морського флоту Зедгінідзе — за своєю тематикою відповідають роботам наших студентів.

5 доповідей наших студентів рекомендовано на підсумкову наукову студентську конференцію і оформлюється для II збірника наукових студентських робіт.

Л. ПАНИЧ.

«Великим німцем» охрестили студенти університетський радіовуз за його довге мовчання. Але зараз є надія, що «великий німець» заговорить. Як бачите на фото, він до цього готується. Сподіваємося в новому році почути його голос.

Фото П. Іванова.

Редактор В. ФАЩЕНКО.